

— Мари моме, малка моме,
Китка давам, мома взимам.

— Море лудо, море младо,
Китката е до пладнина

А момата до жив живот.

Такава е тази поезия на селски труд и на селския живот, и нейната простота, естествена грация и глѐбина на поетическото сѝзерцание ни навява всякога носталгия за това изгубено в културния свет здраво, бодро чувство на жизнерадост, в лоното на майката природа.

Ето как един даровит ум може в една тѝй кратка работа да изнесе тия бисери из песните и обичаите в сврѝзка сѝс пролетта; да набележи характерното на народната любовна песен и тенденциите ѝ; да нарисува, с кистицата на вещ художник герѝйовденските праздненства.

След прочитане на тая кратка работа на Михаил Арнаудов не почувствувахте ли се, като окѝпани от лѝжките на хубавото пролетно слѝнце; не изпитахте ли, че сте облѝхнати от дѝха на току що цѝвнало велиденче; не видехте ли милите лазарки; не стопли ли гѝрдите ви самобитното на родната ни страна?

Това може да извика у нас само един голям талант.

И трябва да скѝрбим, че Мих. Арнаудов тѝй редко се явява в достѝпната книжнина за да бѝде четен от широка публика. Ония ценни работи, печатани в Сборниците за народни умотворения на Академията на науките сѝ достояние на малцина. Струва ни се, че сега, когато Министерството на народното просвещение е почнало да издава антологии от работите на бѝлгарските писатели, ще изпѝлне един повелителен дѝлг, ако издаде работите на нашия талантлив професор за да бѝдат прѝснати и в сетната хиѝа. Младото поколение не познава миналото ни, а в теоренията на Михаил Арнаудов то ще познае народа си и ще се почувствува гордо, че има такива песни и обичаи.

И. К.